

Arrest

nr. 232 633 van 14 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 11 september 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 november 2019.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 20 oktober 2016 de vluchtelingenstatus verkregen heeft in Griekenland met een daaraan gekoppelde verblijfstitel.

3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekster persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die haar in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoekster een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

4. Wat het arrest M.S.S. / België en Griekenland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 21 januari 2011 betreft (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S./België en Griekenland), waar verzoekster naar verwijst, dient erop gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onlangs bij Algemene Vergadering heeft geoordeeld dat Dublintransfers van verzoekers om internationale bescherming naar Griekenland niet langer a priori uitgesloten worden geacht. Bij arrest nr. 205 104 van 8 juni 2018, gewezen door de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, werd de vordering tot schorsing van een overdrachtsbesluit van een asielzoeker naar Griekenland verworpen. Ofschoon er nog steeds problemen bestaan inzake de asielprocedure en de opvangomstandigheden in Griekenland, is er actueel geen sprake meer van systeemfouten die elke overdracht van een asielzoeker naar dit land verhinderen. Dublintransfers van verzoekers om internationale bescherming naar Griekenland worden niet langer a priori uitgesloten geacht. De Raad maakt principieel niet langer een bezwaar, maar herinnert wel aan de nood aan een individuele beoordeling van de merites eigen aan elke zaak, met oog voor eventuele indicatoren van kwetsbaarheid in hoofde van de verzoekende partij (RvV 8 juni 2018, nr. 205 104).

Ofschoon voorliggend verzoek gezien de verleende internationale bescherming niet onder het toepassingsgebied van de vigerende Dublinreglementering ressorteert, dan nog kan het standpunt gewezen door de Raad a fortiori ook een relevante parameter uitmaken in hoofde van verzoekers die internationale bescherming werd toegekend in andere lidstaten van de EU zoals Griekenland, daar aangenomen kan worden dat hun juridisch statuut als beschermden er nog meer verankerd is en er in beginsel vanuit gegaan kan worden dat de verleende bescherming effectief is en zij de nodige rechten kunnen doen gelden tenzij het tegendeel op concrete wijze wordt aangetoond. Verzoekster toont evenwel het tegendeel niet in concreto aan.

Aan verzoekster werd internationale bescherming toegekend in Griekenland waaruit de nodige verplichtingen volgen voor de lidstaat in kwestie. Griekenland is immers als EU-lidstaat gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan de status van verzoekster, rechten en voordelen waarvan zij gebruik kan maken. Verzoekster toont niet aan dat zij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen of gebruik zou kunnen maken van voornoemde rechten en voordelen.

5. Uit de bestreden beslissing blijkt namelijk en samen met het Commissariaat-generaal kan worden vastgesteld dat verzoekster persoonlijk niet concreet aannemelijk maakt dat de bescherming die haar in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. De bestreden beslissing duidt onder meer het volgende aan: "Uw verklaring dat u in Griekenland een beperkte toegang hebt tot goede gezondheidszorg (CGVS 16/04/2019, p.4), is een louter blote bewering die u niet heeft kunnen staven aan de hand van enig concreet gegeven. Bovendien geeft u toe in Griekenland wel de basishulp te hebben gekregen (CGVS 3/10/2018, p.7). U stelt dat u medische problemen kende omwille van uw besnijdenis. Er dient echter opgemerkt te worden dat u in België aanvankelijk weigerde om een hersteloperatie te laten uitvoeren, u wilde zich niet laten desinfecteren. Pas na aandringen van verschillende artsen bent u uiteindelijk toch akkoord gegaan

(CGVS 16/04/2019, p.6). In verband met uw verklaring dat u er geen onderdak kreeg, moet worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakt voldoende te hebben ondernomen om in Griekenland huisvesting te bekomen (CGVS 16/04/2019, p.6). Zo dient opgemerkt te worden dat u verklaart slechts twee keer bij een overheidsinstantie te zijn gegaan om huisvesting te bekomen. Bovendien herinnert u niet in welke wijk of straat deze overheidsinstantie was gelegen. U weet zelfs niet te zeggen bij welke overheidsdienst u bent gaan aankloppen (CGVS 16/04/2019, p.6-7). U maakt dan ook absoluut niet aannemelijk voldoende te hebben ondernomen om huisvesting te bekomen in Griekenland. Daarnaast is het geweten dat er in Griekenland hulp wordt geboden aan vluchtelingen door verschillende hulporganisaties (zie informatie administratief dossier). U verklaart zelf elke maand twee keer contact gehad te hebben met dergelijke organisaties. Wanneer u echter wordt gevraagd of u namen herinnert van dergelijke organisaties, verklaart u geen enkele naam te kennen. U verklaart vaagweg dat u de taal niet sprak (CGVS 16/04/2019, p.7-8).

Verder haalt u aan de taal niet te kennen in Griekenland en dat er geen werk is in Griekenland (CGVS 3/10/2018, p.4-5) (CGVS 16/04/2019, p.4-5). Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat u verklaart niets ondernomen te hebben om de taal te leren en niets ondernomen te hebben om werk te vinden in Griekenland. Als verklaring verwijst u naar het feit dat u ziek was tijdens uw verblijf in Griekenland. Er kan echter verwacht worden dat u toch enige pogingen zou hebben gedaan om werk te zoeken of toch minstens om de taal te leren (CGVS 16/04/2019, p.9). Voorts haalt u aan dat u geen toegang had tot opleidingsmogelijkheden in Griekenland (CGVS 3/10/2018, p.8-9). Wanneer u echter wordt gevraagd of u weet of er bepaalde organisaties waren in Griekenland die opleidingen of taalopleidingen deden, geeft u toe dit niet te weten. U verklaart vaagweg dat u er niemand hebt gezien die er studeerde of er een opleiding volgde. Wanneer u wordt gevraagd of u er informeerde naar opleidingen verwijst opnieuw naar uw medische problemen (CGVS 16/04/2019, p.9).

Daarenboven haalt u de veiligheidssituatie aan in Griekenland. Zo verklaart u dat er vaak gevochten wordt tussen de verzoekers om internationale bescherming en dat er hierdoor politietussenkomsten zijn. Er dient echter opgemerkt te worden dat u verklaart persoonlijk geen problemen te hebben ondervonden (CGVS 16/04/2019, p.9). Bovendien blijkt uit uw verklaringen geenszins dat u zich in geval van eventuele toekomstige problemen niet zou kunnen beroepen op de bescherming van de autoriteiten in Griekenland.

Ten slotte vreest u bij een terugkeer naar Griekenland te worden teruggestuurd naar Somalië (CGVS 16/04/2019, p.13). Hierbij dient er herhaald te worden dat u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement geniet."

Verzoekster slaagt er niet in een ander licht te werpen op voormelde en de overige vaststellingen in de bestreden beslissing. Zij toont niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien maakt verzoekster evenmin op concrete wijze aannemelijk dat zij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade. Zij toont, zoals ook in de bestreden beslissing pertinent wordt opgemerkt, niet aan Griekenland te hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

6. Verzoekster herhaalt in haar verzoekschrift haar persoonlijk wedervaren in Griekenland. Zij verwijst tevens naar de moeilijke levensomstandigheden in Griekenland en citeert uit (door haar in het verzoekschrift aangehaalde) landeninformatie ter zake.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoekster toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland werd verleend, te weerleggen, waar zij echter in gebreke blijft nu zij slechts op algemene wijze moeilijkheden inroept met betrekking tot de toegang tot o.a. (taal) opleiding en tewerkstelling, huisvesting, gezondheidszorg en de specifieke kwetsbaarheid waaraan, binnen deze context, personen met een internationale bescherming(sstatus) in Griekenland zouden lijden. Hoewel de door verzoekster bijgebrachte informatie getuigt van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van personen die internationale bescherming hebben

verkregen in Griekenland, blijft verzoekster in gebreke om aan te tonen dat zij, wat betreft haar persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van haar hoedanigheid als erkend vluchteling. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in Griekenland verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst er op dat verzoekster de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan haar status en waarvan verzoekster gebruik kan maken.

7. In de mate verzoekster artikel 3 EVRM geschonden acht, benadrukt de Raad dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoekster toont niet in concreto aan dat zij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan haar status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoekster in Griekenland als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft. Verzoeksters levensomstandigheden kunnen er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De Raad wijst in dit verband nog op recente rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 19 maart 2019 (Grote kamer) in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat een vreemdeling mag worden overgedragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielverzoek óf hem reeds subsidiaire bescherming heeft geboden, tenzij de leefomstandigheden voor degenen die internationale bescherming genieten in die lidstaat ertoe leiden dat de vreemdeling wordt blootgesteld aan een situatie van extreme armoede, in strijd met het verbod op onmenselijke behandeling. De verzoekende partij moet zelf in concreto aantonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (definitie, zie HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., §90), waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekster blijft hier evenwel in gebreke.

8. Gelet op het voorgaande lijkt verzoekster geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december

2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 6 november 2019, voert verzoekende partij aan dat de internationale bescherming die zij gekregen heeft enkel een bescherming op papier is en geen effectieve bescherming. Verzoekende partij licht toe dat zij duidelijke concrete verklaringen heeft afgelegd en zij ook heeft toegelicht dat zij geen onderdak had in Griekenland. Verzoekende partij verwijst naar haar verklaringen bij het CGVS en stelt dat deze gedetailleerd zijn, zij duidelijk heeft uiteengezet dat zij er leefde in mensonwaardige omstandigheden, maar het CGVS daar geen rekening mee gehouden heeft.

Verzoekende partij licht toe dat zij duidelijke concrete verklaringen heeft afgelegd en zij ook heeft toegelicht dat zij geen onderdak had in Griekenland. Verzoekende partij verwijst naar haar verklaringen bij het CGVS en stelt dat deze gedetailleerd zijn, zij duidelijk heeft uiteengezet dat zij er leefde in mensonwaardige omstandigheden, maar het CGVS daar geen rekening mee gehouden heeft. De Raad wijst dienaangaande op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: “5. Uit de bestreden beslissing blijkt namelijk en samen met het Commissariaat-generaal kan worden vastgesteld dat verzoekster persoonlijk niet concreet aannemelijk maakt dat de bescherming die haar in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. De bestreden beslissing duidt onder meer het volgende aan: “Uw verklaring dat u in Griekenland een beperkte toegang hebt tot goede gezondheidszorg (CGVS 16/04/2019, p.4), is een louter blote bewering die u niet heeft kunnen staven aan de hand van enig concreet gegeven. Bovendien geeft u toe in Griekenland wel de basishulp te hebben gekregen (CGVS 3/10/2018, p.7). U stelt dat u medische problemen kende omwille van uw besnijdenis. Er dient echter opgemerkt te worden dat u in België aanvankelijk weigerde om een hersteloperatie te laten uitvoeren, u wilde zich niet laten desinfibuleren. Pas na aandringen van verschillende artsen bent u uiteindelijk toch akkoord gegaan (CGVS 16/04/2019, p.6). In verband met uw verklaring dat u er geen onderdak kreeg, moet worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakt voldoende te hebben ondernomen om in Griekenland huisvesting te bekomen (CGVS 16/04/2019, p.6). Zo dient opgemerkt te worden dat u verklaart slechts twee keer bij een overheidsinstantie te zijn gegaan om huisvesting te bekomen. Bovendien herinnert u niet in welke wijk of straat deze overheidsinstantie was gelegen. U weet zelfs niet te zeggen bij welke overheidsdienst u bent gaan aankloppen (CGVS 16/04/2019, p.6-7). U maakt dan ook absoluut niet aannemelijk voldoende te hebben ondernomen om huisvesting te bekomen in Griekenland. Daarnaast is het geweten dat er in Griekenland hulp wordt geboden aan vluchtelingen door verschillende hulporganisaties (zie informatie administratief dossier). U verklaart zelf elke maand twee keer contact gehad te hebben met dergelijke organisaties. Wanneer u echter wordt gevraagd of u namen herinnert van dergelijke organisaties, verklaart u geen enkele naam te kennen. U verklaart vaagweg dat u de taal niet sprak (CGVS 16/04/2019, p.7-8).

Verder haalt u aan de taal niet te kennen in Griekenland en dat er geen werk is in Griekenland (CGVS 3/10/2018, p.4-5) (CGVS 16/04/2019, p.4-5). Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat u verklaart niets ondernomen te hebben om de taal te leren en niets ondernomen te hebben om werk te vinden in Griekenland. Als verklaring verwijst u naar het feit dat u ziek was tijdens uw verblijf in Griekenland. Er kan echter verwacht worden dat u toch enige pogingen zou hebben gedaan om werk te zoeken of toch minstens om de taal te leren (CGVS 16/04/2019, p.9). Voorts haalt u aan dat u geen toegang had tot opleidingsmogelijkheden in Griekenland (CGVS 3/10/2018, p.8-9). Wanneer u echter wordt gevraagd of u weet of er bepaalde organisaties waren in Griekenland die opleidingen of taalopleidingen deden, geeft u toe dit niet te weten. U verklaart vaagweg dat u er niemand hebt gezien die er studeerde of er een opleiding volgde. Wanneer u wordt gevraagd of u er informeerde naar opleidingen verwijst opnieuw naar uw medische problemen (CGVS 16/04/2019, p.9).

Daarenboven haalt u de veiligheidssituatie aan in Griekenland. Zo verklaart u dat er vaak gevochten wordt tussen de verzoekers om internationale bescherming en dat er hierdoor politietussenkomsten zijn. Er dient echter opgemerkt te worden dat u verklaart persoonlijk geen problemen te hebben ondervonden (CGVS 16/04/2019, p.9). Bovendien blijkt uit uw verklaringen geenszins dat u zich in geval van eventuele toekomstige problemen niet zou kunnen beroepen op de bescherming van de autoriteiten in Griekenland.

Ten slotte vreest u bij een terugkeer naar Griekenland te worden teruggestuurd naar Somalië (CGVS 16/04/2019, p.13). Hierbij dient er herhaald te worden dat u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement geniet."

Verzoekster slaagt er niet in een ander licht te werpen op voormelde en de overige vaststellingen in de bestreden beslissing. Zij toont niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien maakt verzoekster evenmin op concrete wijze aannemelijk dat zij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade. Zij toont, zoals ook in de bestreden beslissing pertinent wordt opgemerkt, niet aan Griekenland te hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

(...)

Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst er op dat verzoekster de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan haar status en waarvan verzoekster gebruik kan maken." Met haar voorgaand betoog waar zij zeer algemeen verwijst naar haar afgelegde verklaringen, werpt zij geen ander licht op voorgaande vaststellingen waaruit blijkt dat weldegelijk rekening is gehouden met verzoekende partij haar verklaringen. Zij laat na te concretiseren met welke specifieke zaken/elementen van haar verklaringen nog rekening zou moeten worden gehouden.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerking dat de internationale bescherming die zij gekregen heeft enkel een bescherming op papier is en geen effectieve bescherming, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de

beschikking van 6 november 2019 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS